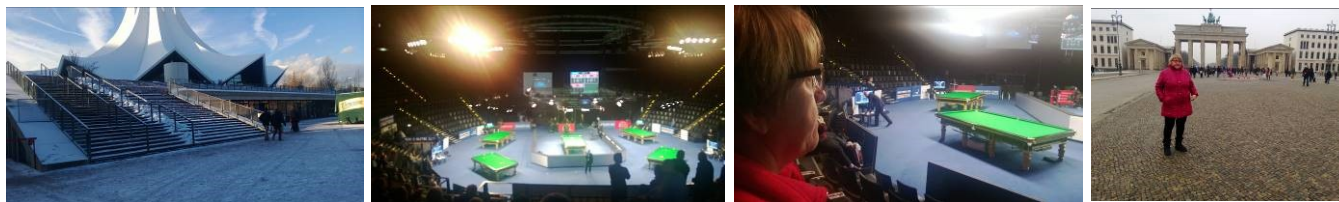

Španělsko 2018 – Malaga, Gibraltar

Naše další dovolená byla inspirovaná zájmem o snooker. Od roku 2005 jsme si tuto hru moc oblíbili a často snooker sledujeme v televizi. Pak jsme se rozhodli osobně turnaj snookeru navštívit, což se nám vydařilo začátkem února v roce 2015 a v roce 2017 v Berlíně – hala Tempodrom, German Masters. Bylo to potěšující a oba jsme si to užili. Poprvé v roce 2015 jsme měli zajištěné ubytování na kraji Berlína v loděnicích, odkud jsme se museli přepravovávat asi 7 km ke sportovní hale Tempodrom. Mamina ještě moc nemohla chodit, takže to bylo jen na snooker a zpět na hotel. V roce 2017 jsme měli hotel poblíž haly Tempodrom a kromě snookru jsme si dopřáli i procházky po Berlíně.

Už na podzim 2017 jsme se rozhodli pokračovat v našich cestách za snookrem a rozhodli jsme se tentokrát na změnu. Vybrali jsme si turnaj ze světového okruhu Gibraltar Masters začátkem března 2018. Probírali jsme možnosti dopravy a ubytování a teprve pak jsme řešili další program, protože návštěva snookeru nebyla tentokrát tím hlavním plánem, ale nezbytnou součástí naší dovolené. Nejdříve jsme si zajistili letenky z Drážďan do Malagy a zpět, pak jsme rozplánovali postupně pobyt a výlet na Gibraltar, včetně návštěvy snookeru, nakonec jsme zajistili i půjčení osobního auta na dobu celé dovolené a jako bonbónek jsem objednal vstupenky na fotbalový zápas španělské La Ligy, Malaga – Barcelona. Do odletu jsme se na všechno připravovali a těšili se.

Začátek se zase nějak nezdařil, tentokrát to byla jen moje vina. Při sněhových přeháňkách jsme se vydali na drážďanské letiště, když jsme měli předem rezervaci místa na parkovišti. Bylo skutečně mrazivé zimní počasí a tak jsme byli rádi, když jsme se dostali do odletové haly. Při čekání na odbavení, když se stále neobjevoval náš let do Malagy na světelných panelech, jsme si ještě dopřáli malého občerstvení. A stále nic, postupně 2 a 1 hodinu před plánovaným odletem. To už jsme byli z toho nervózní. Zašel jsem na informace, abych zjistil, jaký je problém. Dlouho, hodně dlouho jsme se dohadovali při neznalosti němčiny ani angličtiny, rukama a jak to šlo, nakonec jsem pochopil, že let je zrušený. Od té chvíle jsem hledal ve své e-mailové poště a nakonec i našel tu zprávu z listopadu minulého roku o zrušení letů přes zimní období, kterou jsem přehlédnul. Takže jsme byli před problémem, jestli všechno zrušit a vrátit se domů.

Nechtěli jsme to ale odpískat a tak jsme zavolali našemu Honzovi, aby se pokusil na internetu zjistit možné náhradní spojení do Malagy. Z Drážďan nic vhodného nezjistil, nakonec objevil let z Prahy přes Barcelonu s tím, že v Malaze budeme až druhý den dopoledne. I za ceny podstatně vyšší, než byly původní letenky z Drážďan. Tak jsme se vypravili domů a připravili se na další odjezd na letiště do Prahy. Během té chvíle doma jsem ještě zajistil rezervaci parkování v Praze, posunul zapůjčení auta na druhý den a ještě jsem oznámil na hotel, že přijedeme také druhý den. Nakonec se vše podařilo a my jsme odletěli z Prahy. V Barceloně byla celou noc pauza od 23:00 do 7:30 hod. Tu noc jsme strávili na tvrdé lavici s občasným spánkem a procházkami po letištní tranzitní hale. Z automatů jsme si pořídili občerstvení a čekali na ranní odlet místní linky do Malagy.

Po příletu v pátek 7.3. dopoledne jsem převzal rezervované auto, tedy trochu jiné, než bylo původně rezervované. Dostali jsme sedmimístný MPV Opel Zafira Ecoflex. Když jsme zastavili na parkovišti Lidlu, kde mamina nakoupila základní potraviny, zjistil jsem značné poškrábání karoserie, tak jsem raději vše hned vyfotil, aby pak nebyly potíže při vracení auta. Ale bylo to pohodlné auto s dobrým vybavením, včetně GPS navigace.

Odjeli jsme podle této navigace do našeho prvního bydlení v přímořském hotelu Apartamentos Turisticos Don Juan v Torremolinos. Typický apartmánový byt v 1.patře tohoto hezkého hotelu s nádherným zeleným vestibulem (palmy, květiny, jezírka s vodotryskem), z balkónu pokoje jsme měli výhled na rozsáhlé zahrady s bazénem a na pobřeží moře. Neměli jsme zajištěné stravování, tak mamina z vlastních zásob vařila snídaně, někdy i oběd, pokud jsme nejedli někde v restauraci. Procházky jsme dělali především podél moře do sousedního městečka, kde jsme si oblíbili malou plážovou restauraci, v této době ještě logicky dost prázdnou. Zaujalo nás podávání piva v předem namražených půllitrech. To nám to taky chutnalo. A byla by to dobrá inspirace i pro české hospodské. Vzpomínali jsme i na naše podnikání v Budníku, kde si naši hosté v létě taky užívali točeného piva a nealko nápojů z předem nachlazených sklenic.

Druhý den jsme odjeli na výlet do Gibraltaru, kam jsme se vrátili ještě další den na snooker. V sobotu 8.3. jsme nejdříve museli absolvovat odbavení na hraničním přechodu ze Španělska do Velké Británie. Pak jsme si obhlédli halu, kde se snooker hraje a zajel jsem na parkoviště blízko lanovky Cable Car. Ta nás dovezla pod vrchol Gibraltarské skály, nejvyšší hory Gibraltaru (426 m n.m.). Tam nás ale překvapil liják se silným větrem, tak jsme se uchýlili do restaurace na kávu a zákusek.

Gibraltar je známý množstvím volně pobíhajících a žebrajících opic (magot bezocasý). Předem jsme byli upozorněni, že nemáme nosit nějaké jídlo. I přes toto upozornění si nechala mamina ve svém batohu namazaný chleba, asi na horší časy. Když jsme sešli z vyhlídkové restaurace, na maminu jedna opice zálibně koukala a najednou ji měla mamina na rameni. Dost křičela na mne, abych ji z ní sundal, ale opice jí jen strhla batoh a velice zručně si otevřela zip a vylovila sáček s chlebem. To už bylo mamině do smíchu, ale chvilku předtím byla na infarkt. Dolů jsme šli pěšky s krásnými výhledy na město a moře. Opice byly všude a mamina byla stále ve střehu, i když už nic v batohu neměla.

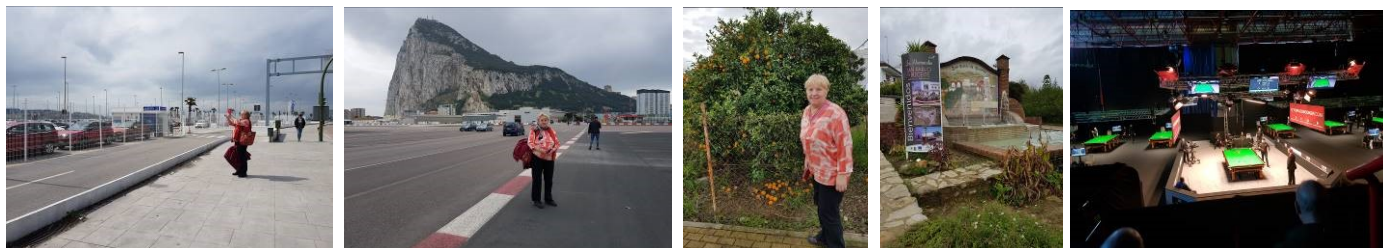

Pod dolní stanicí lanovky jsme ještě zašli do restaurace na pozdní oběd, když mamina přišla o svoje zásoby jídla. Měli tam dobře čitelný jídelní lístek, tedy s fotografiemi nabízených jídel. Já jsem si dal studené carpaccio se zelným salátem, typické jídlo pro mne. Mamina měla nějaké nudle s mořskými potvory a také sporcovala všechny olivy co podávali ke každému jídlu. Pak jsme autem objeli celé pobřeží s majákem a vyhlídkou na průliv a v dáli i na pobřeží Maroka. Už jsme chtěli odjet z Gibraltaru, ale před poslední křižovatkou byly zátarasy a práce na silnici, tak jsme museli obkroužit znovu celé město, abychom se dostali na hraniční přechod. Ještě jsme se zdrželi na semaforech, když byla silnice uzavřená pro vzlet letadla.

Další den jsme se do Gibraltaru vypravili znovu, tentokrát jinou trasou. Zastavili jsme se v městě Carares, pak městečku Gaucin a v San Pablo de Buceite. Obdivovali jsme velké plantáže pomerančovníků právě v době zralosti a sklizně. Po ujetí asi 100 km jsme znovu přijeli do Gibraltaru. Tentokrát jsme nechali auto na záchranném parkovišti před hraničním přechodem, absolvovali jsme odbavení, včetně malé osobní

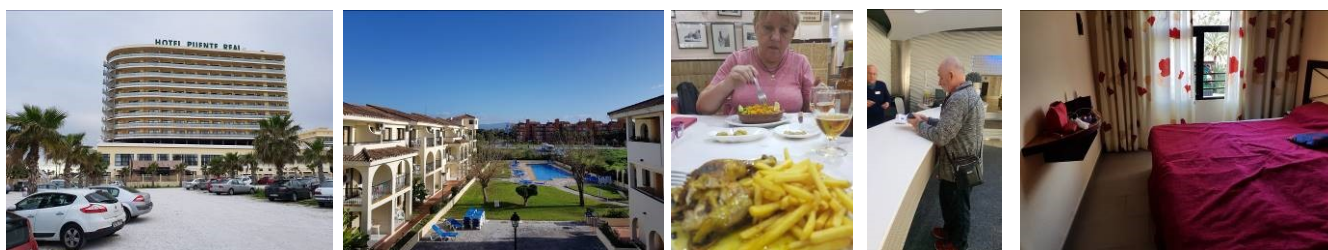
prohlídky. Pak jsme zase přešli ranvej brzy jsme došli ke sportovní hale, kde se hrál snooker Gibraltar Masters. Byl to takový neútulný plechový hangár, kde jsme moc dlouho nevydrželi v hledišti. Dávali jsme si v bufetu vstupní haly občerstvení a spolu s námi tam byli i hráči. Střídali se tam před a po svém utkání, někteří si dávali i frťany. Bavili se docela dobře a my jsme zase byli rádi, že ty hráče známe z televize i z hlediště. Nakonec jsme v hale na snookeru a v tom vestibulu strávili celé odpoledne, ale stejně jsme se pak demokraticky domluvili, že další den už tam znovu nepojedeme. To raději podnikneme další poznávací výpravu na cestě k dalšímu rezervovanému hotelu.

Cestou k hotelu jsme navštívili město Estepona. Po zaparkování v podzemním parkovišti ve středu města jsme obdivovali zase ty pomeranče. Velké množství na stromech a také na zemi pod nimi. Trochu jsem maminu překvapil, protože jsem podle mapy našel cestu k naplánovanému, ale pro maminu neočekávanému Orchidáriu. Když jsme vešli dovnitř, tak i trochu uronila slzičky dojetí. Prohlídka nebyla moc rozsáhlá, ale ty kyticky byly hodně pěkné, i když já jsem si toho asi tolik neužil, jako mamina. Byla z toho nadšená. Pak jsme se ještě prošli po středu města, ale začalo neočekávaně pršet, tak jsme odešli zpět k autu a odjeli jsme do hotelu.

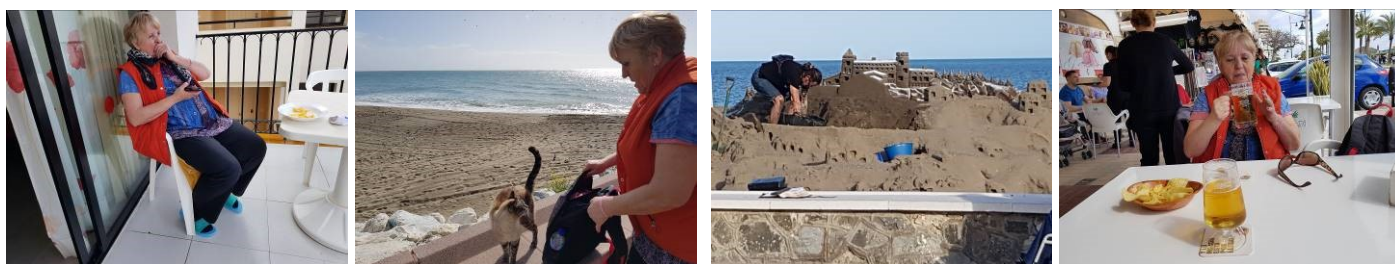
Měli jsme rezervovaný hotel Puente Real v Torremolinosu, asi 16 km od Malagy. Byl to luxusní hotel pro přímořskou rekreaci, každý blok měl svůj bazén a jen přes spojovací silnici byla dlouhá písčiná pláž. I přes zajištěnou polopenzi jsme měli apartmán s kuchýnkou, samostatnou ložnicí a obývacím pokojem s balkónem. Ale jen s výhledem do vnitřních prostor hotelu se zahradami, bazénem a prostorem na společenské hry. Zaujalo nás věkové složení rekreatantů, my jsme asi byli z nejmladších. Asi jde o to, že začátkem března mimo hlavní sezónu je hotel cenově dostupný pro důchodce. V létě jsou ceny vícenásobně vyšší. Ale jídelna ohromná s velkým výběrem místních specialit i standardních evropských jídel.

Moc jsme se na hotelu nezdržovali, protože ještě tentýž večer jsme měli vstupenky na ligový fotbal Malaga – Barcelona na Estadio la Rosaleda od 20:45 hodin. Do Malagy jsme jeli už odpoledne, abychom dobře zaparkovali, trochu jsme se courali kolem stadionu a zašli jsme také do restaurace, kde už se fanouškové patřičně připravovali na večerní zápas. Na stadion jsme šli hned po jeho otevření, abychom si ušetřili nějaké fronty u vchodu. Dali jsme si párek a pivo a už se těšili na fotbal. Před výkopem jsme ještě koukali na kvalitní rozvičení při použití bílých lehátek. Zápas nebyl nikterak překvapivý, Barcelona na čele a Malaga na chvostu tabulky La Ligy. Do základu nenastoupili někteří klíčoví hráči, včetně Messiho, někteří pak střídali po poločase. Jasná výhra Barcelony 3:1 a Malaga nakonec spadla z La ligy. Ale pro nás nádherný zážitek z fotbalu, fandění diváků – i když jejich tým prohrával, tak zpívali a povzbuzovali bez nějakých dýmovnic a rachejtli. Na hotel jsme se dostali až po půlnoci.

Dopoledne v neděli 11.3. jsme strávili odpočinkem na pokoji a procházkou podél pobřeží do centra rekreační zóny města Torremolinosu. Bylo nádherné teplé počasí, pro nás na začátku března až neskutečné. I když do moře jsme ještě nemohli, přeci jenom bylo brzo a voda kolem 15 stupňů. Ale bylo i několik otužilců co se v moři koupali. Poobědvali jsme v restauraci uvnitř města a odešli jsme zase po pobřeží zpět na hotel. Mamině se zase zalíbila kočička, která ji neustále očichávala batoh, asi tam zase měla nějaké dobroty. Na pobřeží začali tvořit umělci, z písku sochali hrady, historické postavy a zvířata a měli dost obdivovatelů.

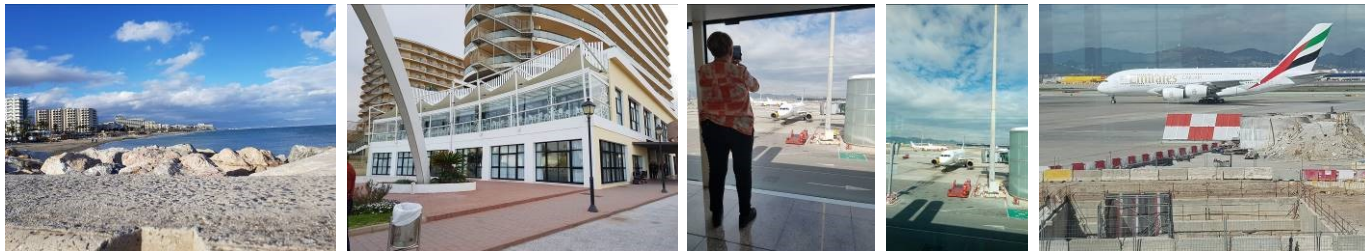
Odpoledne jsme zajeli do městečka Rancho Domingo s nádhernými uličkami. Obchůdky s různými květinami a květináči, malované nádoby, jezírka s vodotrysky a další upoutávky místního koloritu. Došli jsme až k monumentálnímu hradu Castillo Monumento Colomares. Opravdu nádherna, stavby, stromy, kytky a další výzdoba. Jde o památník věnovaný životu a dobrodružstvím Kryštofa Kolumba, který byl dostavěn v roce 1994. Ale asi trochu vše umělé a pro nalákání turistů. Z teras také krásné výhledy na městečka a pobřeží pod námi. Tam jsme nakonec dojeli a trochu se prošli po přístavu Benalmadena. Zašli jsme i do obchodního centra Puerto Marina Shopping, obdivovali jsme krásné jachty, ty moderní i staré koráby. Poseděli jsme u piva na pobřežní zahrádce restaurace a těšili jsme se z krásného počasí a pohodičky.

Večer jsme si užívali v baru hotelu, ale také jsme se šli projít večerním pobřežím. Ale nebylo to na velkou turistiku, za ten den jsme toho už měli dost. Druhý den po snídani jsme nějakou dobu poseděli na balkónu našeho pokoje já naplánoval náš denní program. Udělali jsme pořádnou zajížděku do vnitrozemí za Malagou. Dostali jsme se přes prohlídku města Antequera až do oblasti s rozsáhlými přírodními jezery, kde jsou velká hejna plameňáků. V centru této rozsáhlé přírodní oblasti, Laguny de Fuente de Piedra, jsme mohli pozorovat tyto ptáky na jezerních blatech. V turistickém informačním centru jsme se podívali na expozici přibližující výskyty, druhy a chránění plameňáků. Další trasu jsme už volili oddychově. Zastavili jsme se občas na místech, kde byl dobrý výhled na krajinu nebo jsme se podívali do zajímavých městeček a vesnic, abychom navečer zaparkovali zase u našeho hotelu. Plánovanou návštěvu středu Malagy jsme už nestačili absolvovat, měli jsme toho fyzicky už dost.

V poslední den jsme zabalili a odjeli směrem na letiště. Po cestě jsme museli ještě dotankovat, což se ukázalo jako docela složitá záležitost. Navigace nám ukazovala pumpy, ale většinou na druhé straně proti našemu směru, v tak složité změti silnic a křižovatek jsme měli problémy najít ten správný výjezd. Už jsem se docela bál, že nestihneme předat auto a dostavit se včas k odletu. Ale zdařilo se. Mezipřistání v Barceloně jsme museli nějak přechkat, protože šlo o 7 hodin do odletu našeho letadla do Prahy. Postupně jsme jednotlivě probrouzdali celý velký tranzitní prostor, nakonec jsme si dopřáli v luxusní restauraci oběd. A let do Prahy a následný odjezd domů probíhal bez problémů. Až na to, že jsem po cestě k parkovišti vytratil parkovací lístek. Bez něj by byl trochu problém vyřídit převzetí našeho auta, k tomu ještě jsem ani moc nevěděl kde vlastně v parkovacím domě auto stojí. Naštěstí jsem se vrátil po stejné trase zpět k příletové hale letiště a na vysutém chodníku jsem lístek našel. Naštěstí nebyl moc velký vítr, aby lístek neodvál někam do prýč.

Ale to už je trablům konec a my jsme si přes všechny problémy naši dovolenou užili ke spokojenosti a s velkými zážitky z nádherného Španělska. Proč se tam zase někdy nevrátit?

Vlastimil Pabián, Chabařovice 5.4.2021